

Der er behov for at fastsætte standarder for lærer kvalifikationer og standarder for undervisningsmidler og apparaturer, standarder, som skal opfyldes, for at man kan oprette et kursus. Man skal ikke bare uden at have de fornødne ressourcer kunne oprette kurser i hvad som helst uden at have forudsætninger herfor. Der har jo også bestyrelserne ude på erhvervsskolerne et ansvar. Bestyrelserne bør være mere aktive.

Så vil vi for det ellefte pege på taxameterfinansieringssystemet, som bør gås efter i sømmene, da de jo animerer skolerne til at tage så mange ind som overhovedet muligt, jeg havde nær sagt uanset kvalifikationerne.

Til sidst denne her LoP-bevilling, lære- og praktikpladsbevilling, der jo er under nedtrapning: Spørgsmålet var, om man ikke lige skulle sige, at der er midler til, at der kan gøres en forstærket indsats fra erhvervsskolerne for at få unge ud i praktikpladser, og her tænker jeg på dem, der har specielt svært ved det: andengenerationsindvandrere, unge fra de etniske minoriteter, og jeg tænker på dem, som kan dansk, dem, som kender til dansk kultur og arbejdspladskultur, og dem, som har de faglige kvalifikationer lige så meget i orden som de etniske danskere.

De skal have lige muligheder, og der har det vist sig, at når først én ung fra de etniske minoriteter er kommet ind på en virksomhed, er det lettere at få flere ind. Isen skal brydes, der er en isbrydereffekt, og derfor bør der fra erhvervsskolernes side gøres en forstærket indsats for at knytte virksomhederne i lokalområdet til sig og bearbejde dem på den måde. Og så kunne man i øvrigt også bede erhvervsorganisationerne om at bearbejde virksomhederne fra deres side for at få løst dette problem.

Men alt i alt har vi fra konservativ side peget på en række forhold og ideer, som kan styrke erhvervsskolernes, skal vi sige image og konkurrencedygtighed i forhold til det almene gymnasium.

Aage Frandsen (SF):

Indledningsvis vil jeg gerne takke forespørgerne, fordi de har rejst denne forespørgsel for der ved at rette opmærksomheden mod de problemer, som vi vel alle sammen erkender eksisterer for erhvervsskolerne på forskellig vis.

Vi betragter det samtidig som en konstatering af, at det er nødvendigt at få rettet op på de skader, som er sket igennem 1980'erne for

erhvervsskolernes vedkommende, og som er et resultat af den uddannelsespolitik, som skiftende borgerlige regeringer førte fra 1982 til 1993.

Problemerne for erhvervsskolerne er efter vores opfattelse for det første taxametersystemet. Ikke taxametersystemet som sådant, for det kan godt indrettes rimeligt, men specielt den måde, som der beregnes på her, og de begrænsede økonomiske ressourcer, som via taxametersystemet har været ydet til erhvervsskolerne.

For det andet er det den større konkurrence, som har betydet, at mange skoler har følt sig tvunget til at tilbyde stort set alt, selv om de ikke rigtig havde ressourcer til det, og selv om de også vidste, at de i den sidste ende ikke kunne tilbyde alt det. Det har betydet, at samfundsmæssige ressourcer er gået tabt, og det har skabt problemer for en række skoler.

Det glæder mig at høre, at hr. Frank Dahlgaard også sætter spørgsmålstegn ved taxametersystemet og ved den indbyrdes konkurrence, som i virkeligheden er en konkurrence, der har betydet ressourcespild.

De problemer er efter vores opfattelse en konsekvens af den politik, som blev ført, og som – for at sige det direkte – var et produkt af hr. Bertel Haarders uddannelsespolitik, som var meget ideologisk præget. Uanset det tror jeg såmænd også, hr. Bertel Haarder var tilhænger af, at erhvervsuddannelserne skulle have det bedst muligt, men midlerne i den forbindelse, nemlig størst mulig liberalisering, størst mulig decentralisering, var ikke vejen til det.

Den uddannelsespolitik, der blev ført på erhvervsskoleområdet, blev ført ud fra devisen om størst mulig decentralisering, men der var samtidig tale om en meget stærk økonomisk styring, og det vil sige, at den også var centralistisk. Overskriften var godt nok decentralisering, men det kunne i og for sig godt have været en anden overskrift, nemlig meget stor grad af centralisering, når det drejer sig om hensynet til at styre ud fra økonomiske betragtninger.

De frihedsgrader, som erhvervsskolerne havde, var i virkeligheden meget små, når det kom til stykket. Der er jo ikke meget ved at have en stor formel frihedsgrad, hvis man ikke har nogle økonomiske midler at handle inden for, og derfor har vi fra SF's side gennem 1980'erne og også her først i 1990'erne hvert år som noget ekstra på finansloven foreslået, at erhvervsskolerne skulle have mere. Ikke fordi vi mener, at kroner og øre altid er nok, men det er en nødvendig forudsætning, og derfor er vi godt til-